

בש"פ 4969/17 - ניסים דזלדטי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

בש"פ 4969/17

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
ניסים דזלדטי

לפני:
המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת עתירה לדיון נוסף בפסק דינו של בית משפט זה בע"פ 1872/16 מיום 18.5.2017.

המשיבה מתנגדת לבקשה, ולאחר שעיינתי בחומר שלפניי ושקלתי בדבר, מצאתי כי אין מקום להיעתר לה.

בקשת הארכה הוגשה באיחור ניכר - שישה עשר ימים לאחר שהמועד להגשת העתירה חלף. היות ופרק הזמן הקבוע בדיון להגשת העתירה הוא חמישה עשר ימים ממועד מתן פסק הדין, מדובר בפרק זמן הכפול מזה הקבוע בדיון (מה גם שלא צורפה עתירה לבקשה והתבקשה ארכה להגשתה עד ליום 1.8.2017).

בבקשה נטען כי לאחר שהערעור שהגיש המבקש נדחה החליט הוא להחליף ייצוג, ולבא-כוחו הנוכחי פנה רק ביום

עמוד 1

14.6.2017. דהיינו, הפניה לבא-כוחו הנוכחי נערכה עשרה ימים לאחר שהמועד להגשת העתירה חלף. הטעם שהועלה בבקשה לפניה מאוחרת זו הוא משא-ומתן עם עורך דינו הקודם וסידורים לקראת התייצבותו של המבקש למאסר.

המבקש לא תמך בקשתו בתצהיר, ומכל מקום, וכפי שציינה המשיבה, הטעמים שהעלה אינם בבחינת "טעם מיוחד" המצדיק מתן ארכה. אעיר בהקשר זה כי בניגוד לסברת המבקש דרישת "הטעם המיוחד" חלה גם ביחס לבקשה למתן ארכה להגשת עתירה לדין נוסף בפסק דין בהליך פלילי (ראו: בש"פ 4693/09 שרביט נ' מדינת ישראל (16.6.2009); בש"פ 5057/11 גונדר נ' מדינת ישראל (25.7.2011)) כך שהאסמכתאות אליהן הפנה בסיפה לבקשתו, בהתייחס לאמת המידה הנוהגת לעניין בקשות ארכה להגשת הליכים ערעוריים, אינן רלבנטיות לענייננו. אדרבא. בפסיקה הודגש כי בהתחשב באופיו של הליך הדין הנוסף יש לנקוט בגישה קפדנית ומצמצמת בבחינת בקשות ארכה. טענת המבקש לפיה ניהל משא-ומתן עם עורך דינו הקודם וזה לא צלח אינה עולה כדי טעם מיוחד כאמור, ואף אין בה כל הסבר לכך שהמבקש לא הגיש לפחות בקשת ארכה לפני שהמועד להגשת העתירה חלף. גם בטענת המבקש לפיה הסידורים לקראת התייצבותו למאסר הובילו לשיהוי בהגשת ההליך, וודאי באופן הלקוני בו הועלתה, אין כדי להצדיק מתן ארכה.

די באמור כדי לדחות את הבקשה, אך אוסיף כי על יסוד החומר שלפניי לא שוכנעתי כי סיכויי העתירה שהגשתה מתבקשת תומכים, כשלעצמם, במתן ארכה. אציין בעניין זה כי המבקש הבהיר כי הוא מעוניין להפנות את עתירתו לדין נוסף כלפי הקביעות הנוגעות לחילוט הרכוש (סעיפים 59-60 לפסק הדין), ולאחר שעיינתי בהן - ובהתחשב גם בכך שפסק הדין ניתן פה אחד ובנטען בתגובת המשיבה בהקשר זה - נראה, על-פני הדברים, כי לא מתקיימים התנאים לקיום דין נוסף כאמור בסעיף 30(ב) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

מטעמים אלו הגעתי למסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה, והיא נדחית אפוא.

ניתנה היום, ה' באב התשע"ז (28.7.2017).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת